

Ó, KUKORELLY Endre
ALT,
ÖREG,
ŐS,
RÉGIÉS

Regényrészek

„Ülök egy nő szagában”
Gottfried Benn

Tomorrow, and tomorrow, and tomorrow
Shakespeare: *Macbeth*

(1986) ((C))-vel egy irodalmi est után ismerkedtek össze, ahol mások mellett (K) is felolvasott három vagy négy verset. A rendezvényt a fiatal művészek klubjának nevezett intézményben tartották, amit azért hozott létre a rendszer, hogy a még saját maguk számára sem átlátható okokból, kiszámíthatatlanul izgó-mozgó fiatal pesti művészértelmiséget egyben láthassák. Egy klub az konkrétan *egy* klub, nem volt más. Vagyis az öregeknek is volt *valahol*, meg volt ez, és kész. (K) pontosan tudta, hol van az a másik, *ez a valahol pusztán* annyit tesz, hogy azt semmibe vették. A klub akkoriban nagyjából mindig tele volt, annyira, hogy este nyolc után már komoly sor is keletkezett a bejáratnál, és csak akkor engedtek be újakat, ha néhányan leléptek. De nemigen ment el senki, nem volt hova. Haza? Persze, haza lehetett menni, ha elegend lett a füstszagból, mások kipárolgásából meg az indokolatlanul heves nyüzsgésből, de minek mentél volna haza. Hazament, aki hazament, (K) is szépen hazabandukolt, ha már elege lett, és elég sokszor elege lett. Előbb-utóbb mindenki hazamegy vagy meghal. *Hemzsegték a lányok*, ezt a mondatot Kierkegaard csábító-naplójából vettük. A fordító eltalálta a szavakat, van olyan szöveg, vannak olyan fordulatok egy szövegben, amik aztán nem mennek ki az ember fejéből, főleg, ha az ember különböző okokból, a szörnyeteg ürrel szembeni riadalomból, a fejét mondatok kreálására használja. Vagy például hiúság. Pénzkereset. Munkakerülés, nagyravágás, mások elismerése utáni vágyakozás, Nobel-díj, csajozás. Vénusz kölcsönadja övkendőjét, a kecsesség, a kellem jelét Hérának, aki ezzel bájolja el Zeust Ida hegyén. Ha nem mozdul, *csak* szép. A mozdulat bájos. A csípő mozdulata, a nyak mozdulata. Mentek az Andrásyn, és (K) átfogta ((C)) derekát. ((C)) hagyta. (K) pedig lassan a lány csípőjére csúsztatva a tenyerét. Aphrodité öve.

(1965) Volt a Fuksz. Akivel (K) először gyűjtött rá egy cigaretára a Fukszék házában, a pincebejáró előtt. Falusra magyarosított a Fuksz apja. Ő *volna* a barátod, kérdezte (K)-t az anyja, amikor a Fuksz egyszer feljött hozzájuk. Nem amikor feljött, hanem amikor a Fuksz már nem volt ott. (K) erre nem tudott mit mondani, Bajnóczy a barátja, Fuksz nem, osztálytársak, és a Fuksz nagyon barátkozni akar, de (K)-nak ez valahogy sok. Akkor, ezzel a Falussal kapcsolatban hallotta először (K) azt, hogy zsidó. Hallotta máskor is, a Loliéktól a csütörtök esti bridszparti előtt, de az csak úgy elhangzott. Igaz, hogy sokszor hangzott el. De nem konkrétan valakivel kapcsolatban mondták, hogy zsidó, hanem általában. Hogy a zsidók így meg úgy. Ez meg az.

(1989) Jóska a kapuban álldogál. Néz. Vár, de nem valamit vagy valakit, hanem csak vár. (K) kilép, majdnem összeütköznek. Siet, nem ér rá a Jóskára, de Jóskát nem lehet csak úgy faképnél hagy-

ni. Tehát (K) megáll, és beszélget. Mond valamit, hallgatja, amit a Jóska mond. Aztán otthagyja. Jóska könyököl az első emeleti ablakukban, az első emeleten. Az ablak a Szondyra néz. Rákiabál (K)-ra, nyilván azt hiszi, ez vicces. Az ablakuk a Szondyra néz. Az ablak, és az ablakban a Jóska. (K) összerezzen, dühös lesz, ez hülye, baszd meg, mondja az orra elé. Nyilván nem hülye, (K) tudja, hogy a Jóska nem hülye, mégis lehülyézi magában. Elég hülye amúgy. Csak úgy faképnél hagyja, lehet vagy nem.

(1966) Lát különbségeket. Ez jobb annál, az ennél, látja pontosan, őt nem lehet becsapni. Tuti lát, gondolja. A jóisten nem csapja be, és ha a jóisten becsapja, akkor nem csapja se senki, csak a jóisten. Ez finom, az vacak, az még elmegy, látja, válogat, abbahagyja, otthagyja. Kiveszi a legszebb almát. Kiveszi a legnagyobb zöldalmát egy tálból, beleharap, savanyú. Körülnéz, hogy hova tegye. Leteszi egy tálcára, talán nem vették észre. A szájába került darabot elrágja és lenyeli. Nem finom.

(2010) Jóska piszmog. Bálint piszmog. Piszmog, de már négy órája piszmog. Ha nézed, az nem jó, mert nem tíz percig nézed, és nem látsz semmit. Nézi direkt tíz percig, tehát nem másfél percig, és semmi. Nem halad. Egy atommag se megy odébb. Tíz perce nézi, innen odament, onnan ide. Visszajött. De minek ment odébb? Ja, és kis dramaturgiai érzéssel tudható, hogy most az jön, hogy viszont egyszer csak kész van az, amihez hozzáfogott. Tényleg ez jön, kész van, és kész.

(1999) Kinyitja a hűtőszekrényt. Nézi, mi van, becsukja. Van benne ez-az, de semmi olyan. Kinyílik magától az ajtó, valami rosszul van bepakolva. Keresztben áll egy zsírpapírba göngyölt puhább dolog, (K)-nak nincs kedve megnézni, hogy mi a fene az. Valami döglött úgy. Aztán mindenféle érdektelen, megjegyezni nem érdemes dolgot csinál, mint Wotan, amikor nem akarja megoldani az ügyeket.

(2011) Egy *halom* ember. Olyanok, mintha sódert szállító kamionok platójáról döntötték volna ki őket az országút közepén a betonra. Úgy lóg mindene mindnek. Líg-lóg. Himbálja magát. Himbálja a karját, a másikkal a mobiltelefonját fogja a füléhez. Félhangosan beszél maga elé ez a sok sóderkupac. Vannak egész csinos sóderkupackák is. Látszik rajta, hogy siet, beszél, azt is sietve teszi, mutogat, képeket vág, nem törődik azzal, hogy mások is látják. Nem veszi észre. A telefonálás intim dolog, utcán, mindenki előtt telefonálni is az, és ezt úgy oldja meg, hogy nem vesz tudomást semmiről. Annyira telefonál egy nő, hogy nekimegy egy szembejövőnek, és látszik, hogy észre se veszi.

(1966) Valahogy ez itt mifelénk kisebb. Vagy nagyobb, mint ahogy kéne. Kisebb vagy nagyobb, vagy ráncos. Kevés, kopotás, zörög és fakó. A Keleti pályaudvar vasszagú. Vas és vizelet. Westbahnhof, München-Hauptbahnhof, más színek, más illatozás, (K) különbnek lát mindent. Szébbnek. Sokkal, de sokkal

szébb. Ez rossz érzés. Színes az egész, jó szagok, sokkal jobb szagok, az esőnek is más szaga van. A megázott embereknek is jó szaguk van a villamosban. Van kóla, de veszélyes, csak keveset szabad inni belőle. Egy pohárral. (K) érzi a hatást. Az amerikai sportolók kokakólámámorban fetrengenek. Érzi a mámort. Vagy valami hasonló. Nem te döntöd el, hogy érzel-e valamit, azt meg végképp nem, hogy mit érzel.

(1976) Karácsonykor karácsonyfaillat van. Fenyőillat, de csak ha a legolcsóbb fajta lucfenyőt veszed. A lucfenyő átillatozik a másik szobába, beillatozza a lakást. Hülyeség ezüstfenyőt venni karácsonykor. Mindenféle fajta van, például cukorsüvegfenyő, vagy törpe spirál tuja, de a legjobb egyszerűen lucfenyőt venni, annak átütő a szaga. Ha a szomszéd szobában alszol, akkor is érzed, és még viszonylag olcsón kijössz. Még viszolyogatóan olcsón is. A konyha süteményillatú. Kalácsillat, szerelmeslevél illata. Bekattansz a szerelemtől. A szerelmes belesüti a szívét a szerelmeslevelébe. Ott van a szíve. Meghal, kifekszik, aki szerelmes. Lefekszik az ágyban és hallgat. (K) fekszik az ágyon. Valószínűleg bejön mindjárt az anyja, és valószínűleg meg fogja kérdezni, hogy mit csinál. Hát nem szerelmes. Hát hogyhogy mit, anyukám, hallgatok. Azt csinálom, hogy hallgatok, nem látod? Hallgatok, válaszolja neki. Ha így fekszik, nem látja az ajtót. De mit hallgatsz? Na erre kéne valamit felelni.

(1970) Hülyéket vizsgálnak így. Méricskélnek. Le kellett hajolni, seggel fölfele. Simán beválsz. Az volt a kérdés, hogy mi a szakmája. (K) válaszol, mond valamit. Nincs. És mit akar csinálni, kérdezte a tiszt. Nem nézett (K)-ra. Én? Maga hát, miért, mit gondol, ki a faszom! Valahová csak nézett, nyilván, (K) nem látta, hogy hová. Mondta a tisztnek, hogy mit, erre az rámeredt, és elkezdett üvöltöni, hogy ő nem azt kérdezte. Haza akarok menni. Mi van, mondta a tiszt váratlanul halkán, aztán megint kiabálni kezdett, komikusan mérges képet vágott, és amikor fel (K) akart egyenesedni, ráüvöltött, hogy maradjon csak úgy. A tányérsapka a tarkójára csúszott. (K) előrehajol, a gatyája a bokájánál, lila képpel üvöltöznek a háta mögött. Hazament. Otthon széjjelnyomott egy rovar. Kevés anyag volt a rovarban. Milyen kevéske anyag van benne, gondolta. Nekizuhogott az ablaknak, rátette a papucsát, recsegett, kalimpált a rovar, kijött belőle egy kis valami.

(1959) A pap beszélgetett velük. A telepi fiúkkal, és (K)-val is, aki nem telepi. A telepi fiúk ministráltak, (K) nem. Nincs kiképezve, nem tudná, mit hogyan, ezt nagyon szégyellte. Ő miért nem ministrál. Nem volt kedve hozzá, hogy ministráljon, de irigyelte a fiúkat. Nincs kedve, és irigykedik.

(2008) ((C)) megtalálja (K) szövegét. (K) Svájcban van, nem vitte magával a komputert. Összepakolja, aztán nem viszi magával. Nincs a sapkája a kabátzsebében, visszajön a lifttől. Benyit. ((C)) az ajtónál áll, mosolyog, úgy csinál, mintha csodálkozna

azon, hogy (K) megérkezett. Már meg is érkezett, nem csak a lépcsőházból fordult vissza. Mégse mész, kérdezi. Szerinted elvigyem?, bök (K) a komputer felé. Munkamánia, ugyebár, mondja kedvetlenül ((C)), és most úgy tűnik, egy pillanatig komolyan gondolta, hogy (K) nem utazik el. (K) a legszívesebben nem menne sehova, ezt napok óta mondogatja, óránként elmondja, szinte hajtogatja, kurvára nincs kedvem, satöbbi, ((C)) nem reagál, neki volna kedve. El se hiszi. Na jó, mégsem viszem, ki fogom bírni, dönti el hangosan. ((C)) ül az ágyon. Áll az ajtóban, megvárja, amíg (K) elindul lefelé a lépcsőn a harmadikról. Tudja, hogy most már nem jön vissza. Megvárja az első üzenetet a messengeren, majdnem lekéstem, évekig nem jött a troli az eső miatt, azonnal válaszol, mondtam, hogy kiviszlek, látod!, aztán (K) komputeréhez megy és benyomja. Kinéz az ablakon. Tényleg esik, de nagyon. Egyben jön le a víz. Vitt ez esernyőt?

(1986) A hévmegálló melletti árokban egy kutya hullája hever. Legalábbis úgy látszik. (K) úgy látja. Fekete, szabálytalan formájú csomag. Nincs bűz, avart égetnek, felénk száll a füst, errefelé nyomja a szél. Vagy mégis, mintha volna *alatta* valami szag is. ((C)) ül a padon, kényelmetlenül hátrafelé fordulva nézi a csomagot. Az egy kutya, mondja. Érzem. Bóddler. Egy idő után már tudod, hogy mi a jó, úgy értve, hogy egyből megkülönbözteted a jót a nem jótól, és még csak össze se cseréled azzal, hogy *neked* mi a jó és rossz.